

PETRECEREA DE CRĂCIUN A LUI PETTSON

Sven Nordqvist

Traducere din suedeză de Gabriella Eftimie

În sfârșit, vremea se mai încălzise puțin! Moș Pettson plănuia de câteva zile să dea o fugă la prăvălie, dar fusese atât de frig, încât abia îndrăznise să scoată nasul pe ușă. Era ziua dinaintea Ajunului și nu mai aveau aproape nimic de mâncare în casă. Era ultima șansă să cumpere ceva de mâncare pentru Crăciun, să taie bradul, să facă turtă dulce și să rezolve tot înainte de sărbători.

Motanul Findus tocmai ce găsisese suportul pentru brad. Acum stătea cu nasul lângă ușă și aștepta ca moșul să-i deschidă.

— Pettson! strigă motanul.
Hai să mergem să
tăiem bradul!

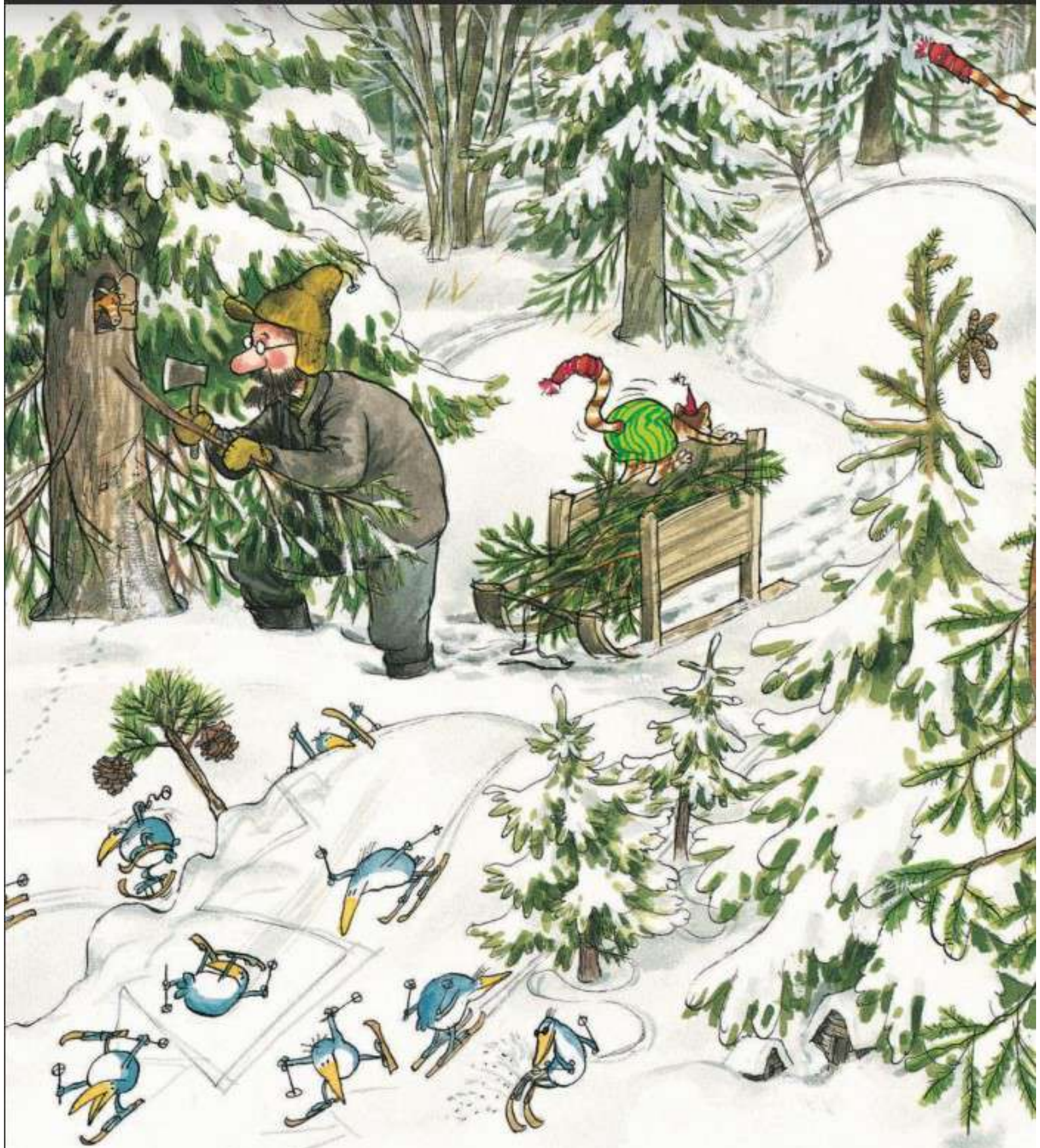

Pettson și Findus fuseseră în pădure cu câteva săptămâni înainte și văzuseră deja un brăduț frumos. Dar până acolo era ceva de mers.

— Lasă că mergem mai târziu, spuse Pettson. Mai întâi, trebuie să ne ducem la magazin și să cumpărăm mâncarea de Crăciun. Dar și mai repede, trebuie să dăm zăpada din fața casei. Cei doi ieșiră și Pettson făcu poteci în zăpadă până la poiata găinilor, atelierul de tâmplărie, toaleta din curte și șopronul pentru lemne.

— Cred c-ar fi bine să adunăm și niște crengi de brad și să acoperim scările, dacă tot ne-am apucat de-o treabă, spuse Pettson. Vrei să vii și tu, Findus?

— Da, sigur că vreau! spuse motanul. Era deja lângă magazia de lemne, unde țineau toporul și sania.

Cu motanul după el, Pettson înaintă cu greu în zăpada de pe coama dealului din spatele curții. Tăie câteva crengi de brad și le puse pe sanie. Când sania se umplu, cei doi coborâră dealul. Însă, într-o clipă de neatenție, Pettson alunecă pe o piatră și sania o luă la vale, lovindu-l drept în picior. Moșul fu nevoit să se așeze pe crengile de brad. Sania prinse viteză și se opri abia în gardul de piatră, după care se răsturnă.

Motanul izbucni în urale:

— Înc-o dată! Înc-o dată!

Dar Pettson nu părea să se amuze deloc. Gemea și se văita, încercând să se ridice din zăpadă.

— Au, au, au, ce pacoste! M-am lovit rău de tot. Nu mă pot sprijini pe picior.

Pettson înjură și se văicări neîn-cetat, iar motanul habar n-avea cum să-l ajute.

— N-ai voie să înjuri în ziua dinaintea Ajunului, spuse el în lipsa unei replici mai bune.